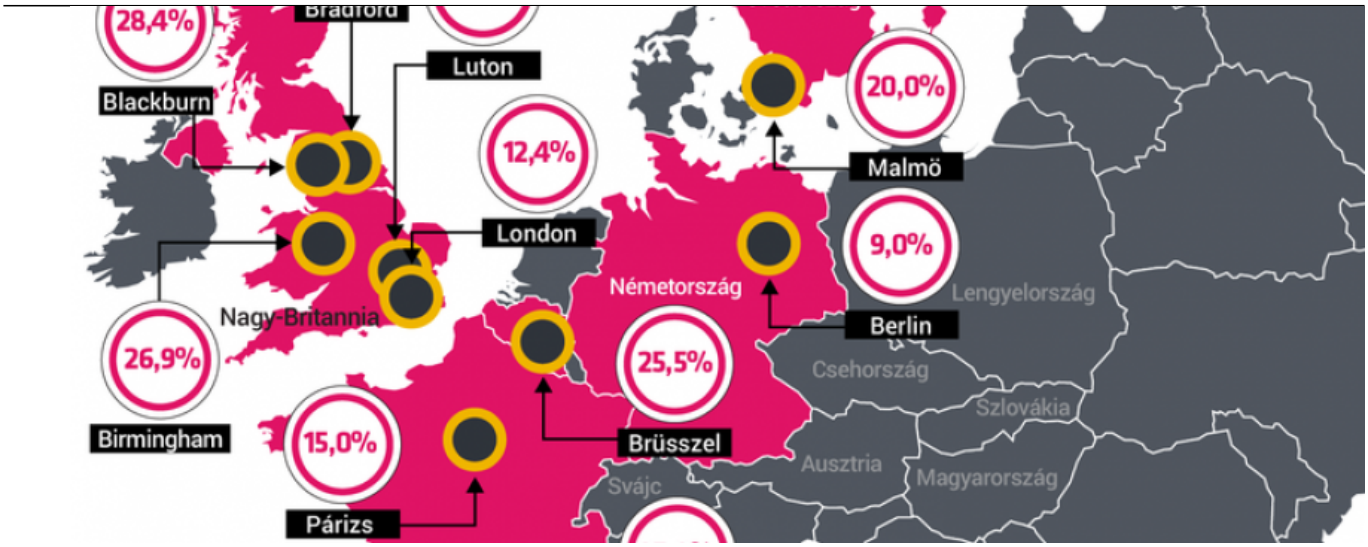

A no-go zónákról már nem lehet hazudni - de van, amivel még próbálkoznak

2018 március 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A migránsok a nyugati nagyvárosok belsejét kezdik elfoglalni.

A kommunikációban a gátlástalan hazudozókkal a legnehezebb vitatkozni. Mit lehet mondani egy brit tévériporternek, aki azt állítja, hogy nincsenek Londonban no-go zónák? Vagy mit lehet mondani, ha azt az állítást valaki vitatni próbálja, hogy Bécset nem lepték el a migránsok? Mi a válasz arra, hogyha – nincs finomabb kifejezés – egy idióta azt mondja egy fehér szín? falra, hogy piros? Sajnos, a végtelenségig el kell mondani, hogy fehér. Esetleg egy id? után hozzá kell tenni: fehér az, te idióta!

Van egy francia ismer?söm. A szocialista Jospin-kormány idején, a kilencvenes évek végén végezte el az egyetemet. Bent maradhatott a tanszéken, de a professzornak az volt a feltétele, hogy vegyen ki egy év fizetés nélküli szabadságot, és menjen el egy tanévre tanítani az egyik legborzalmasabb párizsi el?városba, egy általános iskolába. Mondván, ismerje meg az életet. Vitatkozni nem lehetett, eltökélten baloldali professzor volt, ismer?söm egyszer-kétszer amúgy is rossz pontokat szerzett nála, amikor elszólta magát, hogy kedveli például Chestertont.

A professzor elmagyarázta, hogy szeretné, ha a saját szemével látná, hogy Párizsban nincs olyan, hogy elkerülend? el?város (mai kifejezéssel: no-go zóna). Ez a rasszisták mániája. Nehéz helyzetben lev? emberek vannak, ezeket látni kell, de ez független attól, hogy valaki Párizsban, a XVI. kerületben született (magyar értelemben a Rózsadombon), vagy a szüleivel (vagy egyedül) öt éve érkezett Szenegálból. Satöbbi, satöbbi.

Ismer?söm, az akkor 25 év körüli lány (keresztnevet sem akarok írni), próbálta a pozitív dolgokat keresgélni. Miután alaposan utánanézett, még örülni is kezdett, mert megállapította: nem a legrosszabb helyre kerül. Nem Aulnay-sous-Bois-ba és nem is Sevran-ba, ahol egyszer?en összeverik a tanárokat a gyerekek. Hanem az úgynevezett Négyezrek városába. La Courneuve-ben van, kimegy a metró is oda, nem kell átszállni RER-re (a párizsi HÉV-re), és csak 35 százalékos a fiatalkori munkanélküliség. A Négyezrek városát 1956-ban kezdték építeni, ha jól emlékszem, munkásoknak szánták, 1968 el?tt a baloldali értelmiség – élén Jean-Luc Godard-ral – hangosan tiltakozott a gettósítás ellen, kés?bb f?leg bevándorlók költöztek oda. Mára a borzalmas lakótelepet nagyrészt lerombolták, egy-két torony áll már csak.

Aztán elkezd?dött a tanév. Az osztály kétharmada els? vagy másodgenerációs bevándorló volt. Tanítani nem lehetett, zaj és üvöltözés és verekedés volt az órákon. Az óvatlan tanárok, akik olykor nem tudták elkerülni, hogy autóval menjenek tanítani, mert óra után szükségük volt a kocsira, rendszeresen pórul jártak. Felgyújtották a kocsijukat. Az ismer?söm jelmezeket vásárolt a tanításhoz, borzalmas lebernyegekben járt, hiszen kett?s veszélyt kellett elhárítania: a muszlim diákok erkölcsös része lekurvázta a szoknyában járó tanárn?ket (13-14 éves gyerekekr?l beszélünk), a még erkölcsösebbek pedig úgy akarták tudatosítani a tanárn?kben, hogy mennyire tévúton járnak, hogy fogdosták ?ket. Igen, a 13-14 éves gyerekek.

Ismer?söm szerencsésnek mondta magát, hiszen csak kétszer-háromszor fogdosták meg, ötnél többször nem mondták neki, hogy „francia picsa”, viszont sohasem verték meg, még a haját sem húzták meg.

Telt-múlt a tanév, aztán az egyik marokkói fiú – minden el?zmény nélkül – el?vette a péniszét az órán és azt mondta, hogy „gyere, szopjál f888szt, büdös k888va!”. És elindult felé. Az osztály meg tapsolt, éljenzett és kórusban ismételgette a marokkói fiú mondatát és úgymond elég konkrét akcióra biztatta a fiút. Az ismer?söm kiment az óráról és berontott az igazgatói irodába. Az iskolának volt vagy három vezet?je, miért ne lenne annyi a francia szocialista kormány jóvoltából egy olyan iskolában, ahol úgysem lehet tanítani. Volt egy tanfelügyel?szer?ség, volt egy szociális igazgató, volt egy gazdasági, és ahogy visszaemlékszem a történeteire, most már úgy rémlik, egy negyedik is volt. Elmondta az irodában, hogy mi történt, és hogy nem megy vissza az osztályteremben. Egyik felettese csóválni kezdte a fejét: szerintem ne vágja el a karrierjét. Ismer?söm nem értette. Micsoda?!

Az igazgatón? kifejtette, hogy jó, ? hisz neki, de azért minden normális emberben felmerül: ? (mármint ismer?söm) biztosan vétlen az egészben? Nem viselkedett kihívóan? Nem jelezte egy rejtett csatornán, hogy valamit akar a fiútól? Nézzen magába, kisasszony! Biztos, hogy Ön annyira hófehér, mint ahogy mutatni akarja magát? – kérdezte.

Egy id?sebb jogász este aztán azt tanácsolta az ismer?sömnek, hogy ez ingoványos talaj, ?t voltaképpen nem er?szakolták meg, ha ebb?l ügyet csinál, könnyen alulmaradhat. Tanúi, akikre számíthatna, nincsenek, viszont felmerülhet, hogy rasszista, és még ez a jobbik eset. A rosszabbik, hogy felmerül az is: órán kívül esetleg ?

kezdeményezett valamit, azt értette félre a fiú, satöbbi.

Ismer?söm kihúzta a hátralev? néhány hónapot, ?sszel elkezdhette egyetemi oktatói munkáját, majd amikor a professzor megkérte, hogy tartson az id?sebb kollégáknak – egy mai kifejezést használva – érzékenyít? el?adást, hogy a külvárost csak a rasszisták tartják migránsnegyednek és hogy ?t csak pozitív élmények érték, csendesen hazament, az el?adást nem tartotta meg, majd nemsokára otthagyta az egyetemet.

Legalább 20 éve volt.

Ma már a no-go zónát nem tagadja szinte senki. Egy éve, két éve még igen, most már nem. Macron is, Merkel is elismeri. Többé-kevésbé legalábbis.

Azt persze még nem, hogy bent, a nagyvárosok belsejében is van már ilyen.

Egy ismer?söm átküldött tegnap egy videót, hogy az egyik párizsi külvárosban a migránsok elfoglalták a folyópartot, tulajdonképpen egy megközelíthetetlen városrészdarabot szálltak meg. Mivel ilyesmi elég gyakori, nem azonnal néztem meg, sok száz ilyen felvételt láttam.

Aztán belenéztem. De hát ez nem el?város, mondtam magamban, nem is külváros! Ez a tizedik kerület. Ez a belváros. Egy sarokra az egyik legismertebb európai kórház, itt operálták meg egy-két hete a nagybeteg Bernard Tapie-t, a kilencvenes évek bundakirályát, volt szocialista minisztert és az Adidas egykori milliárdos tulajdonosát, ismert b?nöz?t és amat?r, de tényleg tehetséges filmszínészt. Nyilván Tapie-t nem akárhova viszik… De ha más irányba nézünk, ott van Peter Brook színháza. Olyan közel, mint az Oktogontól az Operaház. Peter Brook, a 93 éves zseni, a világ színházm?vészetének megújítója. Ott a színháza. És a közelében egy kis no-go zónácska. Hogy lehetséges ez? Hogy épülhet egy sátorváros Párizs közepén?

Az els? fázis a tagadás, a hazugság. No-go zónák vannak, rendben (ez is új beismerés), de persze csak Párizson nagyon kívül. Párizsban nincsenek. Ahogy Bécsben sem. Minden utcába be lehet menni. Hát persze. Aztán majd elismerik azt is, hogy azok országok, amelyek nem tudták id?ben megoldani a migránskérdést, a belvárosuk egy részét is elvesztették.

A kérdés, hogy mikor jön és mi lesz a következ?, a harmadik fázis. Mi jön a beismerés után?

Gábor László

A szerz? az Origo f?szerkeszt?je

www.888.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló